

DEBRECENI ÍTÉLŐTÁBLA

Gf.IV.30.345/2012/16. szám

A Debreceni Ítéltábla a 198. számú Ügyvédi Iroda (fél címe 1, ügyintéző: Dr. Karácsony József ügyvéd) által képviselt FELPERES NEVE felperes címe; Cg.:; adószám:..) felperesnek, a Dr. Nagy S. Tibor Ügyvédi Iroda (ÜGYVÉDI IRODA CÍME, ügyintéző: Dr. Nagy S. Tibor ügyvéd) által képviselt I.rendű alperes neve (I.rendű alperes címe szám; Cg.:; adószám:...) I. rendű alperes és a személyesen eljáró II.rendű alperes neve (II.r. ALPERES CÍME) II. rendű alperessel szemben engedményezési szerződés érvénytelenségének megállapítása és egyéb tárgyában indított perében, - amely perbe a felperes pernyertességének előmozdítása végett beavatkozott a Dr. Nagy István Péter Ügyvédi Iroda (ÜGYVÉDI IRODA CÍME, ügyintéző: Dr. Nagy István Péter ügyvéd) által képviselt BEAVATKOZÓ NEVE (BEAVATKOZÓ CÍME; Cg.:; adószám:...) - a Debreceni Törvényszék 2012. március 29. napján meghozott, 3.G.40.211/2011/8. számú ítélete ellen az I. rendű alperes által 9. sorszám alatt előterjesztett, az ítéltábla előtt 7. sorszám alatt kiegészített fellebbezés alapján lefolytatott másodfokú eljárásban - a 2013. január 16. napján megtartott - fellebbezési tárgyaláson meghozta a következő

í t é l e t e t:

Az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletének nem fellebbezett részét nem érinti, a fellebbezett rendelkezéseit pedig megváltoztatja és a felperesnek az I. rendű alperessel szemben előterjesztett keresetét elutasítja, mellőzi az I. rendű alperesnek a felperes javára perköltség és az állam javára illeték megfizetésére kötelezését, valamint kötelezi a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az alperesnek 85 000 (Nyolcvanötezer) Ft perköltséget és az államnak az állami adóhatóság felhívásában megjelölt módon és számlára 102 000 (Egyszázkettőezer) Ft feljegyzett kereseti illetéket.

Kötelezi a felperest, hogy fizessen meg az I. rendű alperesnek 178 500 (Egyszázhetvennyolcezer-ötszáz) Ft másodfokú perköltséget.

Ez ellen az ítélet ellen nincs helye fellebbezésnek.

I n d o k o l á s:

A felperes felszámolását a 2010. május 28. napján kezdeményezett felszámolási eljárásban a Debreceni Törvényszék (korábbi elnevezése: Hajdú-Bihar Megyei Bíróság) a .../4. számú, 2010. július 16. napján jogerőre emelkedett végzésével rendelte el, felszámolóként a 198.

számú „Juris-Invest” Tanácsadó, Befektető és Szolgáltató Kft. jelölve ki. A felszámolás kezdő időpontja 2010. július 19. napja volt.

2010. június 30. napján a felperes mint engedményező és az I. rendű alperes, mint engedményes engedményezési szerződést kötöttek, amelyben megállapodtak abban, hogy a felperes a II. rendű alperessel szemben fennálló 1 692 099 Ft összegű követelését az I. rendű alperesre engedményezi akként, hogy a II. rendű alperes 2010. augusztus 20. napjáig köteles az 1 692 099 Ft összegű tartozását az I. rendű alperes bankszámlájára átutalni. A szerződő felek rögzítették azt is, hogy az I. rendű alperes ebben az esetben a felperessel, mint engedményezővel szemben fennálló 2 200 000 Ft összegű követelését kiegyenlítettnek tekint, ezen követelés vonatkozásában semmilyen igényt nem támaszt és lemond a késedelmi kamat igényéről is.

A felperes az engedményezési szerződés megkötésének napján a szerződéskötés tényéről a II. rendű alperest értesítette, aki a szerződés alapján 2010. október 20. napján 1 000 000 Ft-ot, míg december 22. napján 700 000 Ft-ot megfizetett az I. rendű alperesnek.

A per tárgyát képező engedményezési szerződésről a felszámoló 2010. augusztus 10. napján már tudomást szerzett, azonban a társaság tevékenységet záró mérlege csak 2010. november 5. napján került valamennyi, a társaság vagyoni helyzetét bemutató irattal teljes körűen átadásra részére.

A tevékenységet záró mérlegben az adós vagyona 1 000 174 657 Ft, míg a kötelezettségek összege 755 976 000 Ft volt. Bár a tevékenységet záró mérleg adatai szerint az adós vagyona papíron a követelések értékét meghaladta, azonban a tevékenységet záró mérlegben szereplő értéken a vagyont többszöri nyilvános pályázat ellenére sem sikerült értékesíteni. A felszámoló az újabb pályázati kiírásban az irányarat csökkentette, a 2012. május 7. napjáig benyújtható pályázatban a vagyontárgyak irányára 774 607 000 Ft volt.

A felszámoló 2011. november 10. napján módosított közbenső mérleget és jelentést terjesztett elő, melyet a Debreceni Törvényszék a .../52. számú, 2012. március 21. napján meghozott végzésével hagyott jóvá. A közbenső jelentés szerint a bevételek egy része zálogosított vagyonból folyt be 101 675 214 Ft összegben, amelyből 55 190 108 Ft kifizetése történt a beavatkozó, mint zálogjogosult hitelező részére. A záró készpénzállomány összege 32 115 658 Ft volt, amelynek a felszámoló díján felüli és az esetleges költségekkel csökkentett részének elszámolása még folyamatban volt. Egyéb vagyonértékesítés hiányában a felszámoló a felszámolói díjak kifizetésén túlmenően egyéb vagyonfelosztási javaslatot nem terjesztett elő.

A felperes módosított kereseti kérelmében kérte, hogy a bíróság kötelezze az I. rendű alperest 1 700 000 Ft tőke, valamint 1 000 000 Ft után 2010. október 21. napjától míg, 700 000 Ft tőke után 2010. december 22. napjától a kifizetés napjáig járó, a mindenkorli jegybanki alapkamat 7%-kal növelt késedelmi kamata és perköltség megfizetésére. A II. rendű alperest 13 115 Ft lejárt késedelmi kamat megfizetésére kérte kötelezni.

Elsődlegesen kereseti kérelmében „A csődeljárásról és a felszámolási eljárásról” szóló 1991. évi XLIX. törvény (Cstv.) 40. §-a (1) bekezdésének c) pontjára hivatkozással kérte, hogy a bíróság állapítsa meg, hogy a felperes és az I. rendű alperes között 2010. június 30.

napján megkötött engedményezési szerződés érvénytelen, mivel az I. rendű alperes a követeléséhez a szerződéskötés révén 100%-os mértékben hozzájutott, míg ha a felszámolási eljárásban, mint hitelező nyújtotta volna be az igényét, a Cstv. 57.§-a (1) bekezdésének f) pontja szerinti kategóriába sorolt tartozásnak minősült volna, amely hitelezői igény - figyelemmel arra, hogy a harmadik pályázat is eredménytelen volt - nem nyert volna kielégítést.

A II. rendű alperest az engedményezési szerződés érvénytelensége folytán a késedelmesen megfizetett tartozás után felmerülő késedelmi kamat megfizetésére kérte kötelezni.

Másodlagos kereseti kérelmét a Cstv. 40. §-ának (2) bekezdésére hivatkozással terjesztette elő, melynek indokaként előadta, hogy az I. rendű alperes az engedményezéssel a többi hitelezővel szemben előnyben részesült, illetőleg hivatkozott arra is, hogy a perbeli szerződéssel nyújtott szolgáltatás nem tartozik a rendes gazdálkodás körébe, ezért az I. rendű alperes köteles azt a felperes részére visszafizetni.

Az I. rendű alperes elsődlegesen a per megszüntetését, másodlagosan valamennyi jogcímen előterjesztett kereseti kérelem elutasítását és a felperes perköltségben történő marasztalását kérte. A per megszüntetése körében arra hivatkozott, hogy a per tárgyát képező engedményezési szerződés a felszámoló részére már 2010. augusztus 10. napján megküldésre került, ezért a felperes a keresetét a 90 napos perindítási határidőn túl terjesztette elő.

Érdemben vitatta, hogy a Cstv. 40. §-a (1) bekezdésének c) pontjában foglalt feltételek fennállnának, mivel a beavatkozó az engedményezési szerződés megkötésekor nem minősült hitelezőnek, nem volt lejárt követelése a felperessel szemben, ezért - álláspontja szerint - a más hitelezővel szembeni előnyben részesítésének a feltétele hiányzott. Hivatkozott arra is, hogy az engedményes követelése jogos, lejárt követelés volt, amelyet a felperesnek ki kellett volna fizetnie, ezért a Cstv. 40. §-a (1) bekezdésének c) pontja szerinti feltételek ez okból is hiányoznak. Álláspontja szerint nem állnak fenn a Cstv. 40. §-ának (2) bekezdése szerinti feltételek sem, mivel az engedményezési szerződés alapját képező jogügylet a felperes mindennapos tevékenységi körébe tartozó mezőgazdasági gép értékesítésével kapcsolatos ügylet volt, amelynél az engedményezés csak a készpénzfizetést, vagy átutalást helyettesítő fizetési módként értelmezhető.

A II. rendű alperes a vele szemben előterjesztett kereset elutasítását kérte. Arra hivatkozott, hogy az I. rendű alperes azt a tájékoztatást adta számára, hogy a késedelmi kamatot mint engedményes elengedi, azt nem kívánja érvényesíteni.

Az elsőfokú bíróság a felperes keresetét alaposnak találta és a 8. sorszámú ítéletével kötelezte az I. rendű alperest, hogy fizessen meg a felperesnek 1 700 000 Ft tőkét és annak a kereseti kérelem szerinti időponttól számított késedelmi kamatát és 107 950 Ft perköltséget, míg a II. rendű alperes késedelmi kamat címén 13 115 Ft tőkét. Kötelezte továbbá az I. rendű alperest, hogy fizessen meg az államnak 101 500 Ft állam által előlegezett illetéket.

Az elsőfokú bíróság mindenekelőtt megállapította, hogy a felperes a keresetét a Cstv. 40. §-a (1) bekezdésének c) pontja szerint írt törvényi határidőben terjesztette elő. Az volt az álláspontja, hogy bár a felszámoló az adós iratainak egy részét, köztük a per tárgyát képező engedményezési szerződést is 2010. augusztus 10. napján átvette, azonban a cég

tényleges vagyoni helyzetét, az engedményezési szerződés joghatását, az esetleges hitelezői előnyben részesítést csak a tevékenységet záró mérleg és a könyvelési iratok adataiból tudta áttekinteni, ezért a keresetlevél előterjesztése határidőben történt.

A felperes keresetét érdemben vizsgálva arra a következtetésre jutott, hogy a megtámadásnak a Cstv. 40. §-a (1) bekezdésének c) pontja szerinti törvényi feltételei nem állnak fenn. Megállapítása szerint a Cstv. 40. §-ának (1) bekezdése a szerződés és más jognyilatkozat megtámadására, míg a (2) bekezdés egy szolgáltatás visszakövetelésre biztosít jogszabályi lehetőséget, adott esetben pedig a Cstv. 40. §-ának (1) bekezdése alkalmazása körében nem minősül jognyilatkozatnak, ha valamely szolgáltatás a követelés átruházásában valósul meg, mivel erre az esetre a jogalkotó speciális rendelkezést hozott létre a Cstv. 40. §-ának (2) bekezdésében rögzített szabályokkal.

Alaposnak találta ugyanakkor a felperesnek a Cstv. 40. §-ának (2) bekezdése alapján előterjesztett másodlagos kereseti kérelmét. Álláspontja szerint a per tárgyát képező követelés átruházása ugyanis olyan jogügylet volt, amely nem kapcsolódott az adós bejegyzett tevékenységi köréhez, nem a gazdasági tevékenysége folytatásához szükséges áruanyag, munkaerő szükséglet biztosítására szolgált, ezért nem minősül a rendes gazdálkodás körébe tartozó ügyletnek. Megvalósultnak találta a törvényi tényállás másik konjunktív feltételét, a hitelező előnyben részesítését is, ugyanis az I. rendű alperes az engedményezési szerződéssel követelést szerzett meg, e követelés ellenértékével tartozása keletkezett a felperes felé, amely lehetőséget teremtett arra, hogy a felperessel szemben fennálló tartozásba a követelését a Ptk. 296. §-a alapján beszámítsa. A jogügylet eredménye pedig az volt, hogy az I. rendű alperes a felperessel szembeni követeléséhez a Cstv. szabályai szerinti hitelezői kielégítési sorrend megsértésével, a felszámolási eljárás közzétételét megelőző két héttel előbb hozzájutott azáltal, hogy lehetővé vált számára a II. rendű alperestől az átruházott követelés beszédése.

A késedelmi kamatfizetési kötelezettségről az I., II. rendű alperesek vonatkozásában a Ptk. 301/A. §-ának (1), (2) bekezdése alapján rendelkezett. Mivel a beavatkozó perköltségigényt nem terjesztett elő a pervesztes felet csupán a felperes perköltségének, illetve az állam által előlegezett illeték megfizetésére kötelezte.

Az elsőfokú bíróság ítélete ellen az I. rendű alperes terjesztett elő fellebbezést, melyben a sérelmezett határozat megváltoztatását, a felperes keresetének elutasítását és a perköltségben való marasztalását kérte. Továbbra is fenntartotta azt az álláspontját, hogy a felperes keresete elkészt, így a per megszüntetésének van helye. Álláspontja szerint a felszámolóbiztos a perbeli engedményezési szerződést 2010. augusztus 10. napján átvette, 2010. szeptember 24. napján a készletleltár birtokában volt és folyamatosan kapcsolatot tartott, egyeztetett a felperes ügyvezetőjével, akitől információkat kapott a cégről, járt a cég székhelyén, így az ingatlanvagyonnal is tisztában kellett lennie. A hitelezői igények összecszerűségét pedig a felszámolási eljárás elrendelésétől számított 40 napon belül megismerte, ez alapján pedig a felszámolás elrendelésétől számított 90 napon belül minden szükséges információ rendelkezésére állt ahhoz, hogy eldöntse, kíván-e pert indítani a kérdéses szerződés vonatkozásában. Ezt az álláspontot támasztja alá az is, hogy a felszámolóbiztos maga is úgy nyilatkozott, hogy az **BEAVATKOZÓ NEVE** hitelező (beavatkozó) kérte a perindítás elhalasztását, amíg az adós és a hitelezők közötti egyezségi tárgyalások folynak.

Vitatta a keresetnek a Cstv. 40. §-ának (2) bekezdése szerinti megalapozottságát is. Álláspontja szerint a szerződés megkötésekor 2010. június 30. napján a beavatkozó még a Cstv. 3. §-a (1) bekezdésének c) pontja szerint nem minősült hitelezőnek, nem volt lejárt követelése a felperessel szemben, ezért az engedményezési szerződés megkötésének sem volt az az eredménye, hogy az I. rendű alperes előnyben részesült volna a beavatkozóval szemben.

Állította, hogy az engedményezett 1 692 099 Ft nem befolyásolja az összes hitelezői igényhez képest a hitelezői igények megtérülését sem. A normál gazdasági ügymenetbe is beletartozik, hogy egy közel 1,2 milliárd forint vagyonnal rendelkező cég hasonló nagyságrendű követelést rendezzen a követelés esedékességekor és ne tartalékolja ezen összeget. A cég vagyona pedig egyébként is elegendő fedezetet nyújtott a tartozásai rendezésére.

Álláspontja szerint nem róható az engedményezésben részvevő felek terhére, amennyiben a felszámolónak nem sikerül valós piaci értéken elidegenítenie az adós vagyontárgyait. A beavatkozó nem élt a vagyontárgyak becsértéken történő megvásárlásának lehetőségével, ezáltal pedig az I. rendű alperes előnybe részesülése a saját magatartásának következményeként értékelhető.

Hivatkozott arra is, hogy jelen ügyben a felszámolási közbenső mérleg adatai szerint lehetőség van arra, hogy minden a felszámolási eljárásba bejelentkezett hitelező hozzájusson a hitelezői igényéhez, ezért csak abban az esetben lehet állást foglalni abban a kérdésben, hogy az I. rendű alperes előnyben részesült-e a többi hitelezőhöz képest, ha a felperesi cég vagyona értékesítésre került.

Vitatta az elsőfokú bíróságnak azt az álláspontját is, hogy a jelen per tárgyát képező jogügylet a Cstv. 40. §-ának (2) bekezdése szerinti nem a rendes gazdálkodás körébe tartozó szolgáltatásnak minősül. Álláspontja szerint az alapügylet a felperes rendes gazdálkodásába tartozó mezőgazdasági gépek értékesítésével kapcsolatos volt, ami a felperes legnagyobb hasznot hozó tevékenységi köre volt. Az alapkötelemnek az engedményezéssel való kifizetése viszont nem minősül szolgáltatásnak, mivel az csak egy pénzfizetést helyettesítő fizetési mód. Amennyiben az alapkötelem ellenértékének megfizetése készpénzben vagy átutalással történt volna, úgy fel sem merülhetne, hogy a Cstv. 40. §-ának (2) bekezdés szerinti szolgáltatásról van szó. Álláspontja szerint a rendes gazdálkodás körébe tartozó alapkötelem ellenértékének engedményezés útján való teljesítése is a rendes gazdálkodás körébe tartozik, de nem minősül a Cstv. 40. §-ának (2) bekezdés szerinti szolgáltatásnak, mivel az alapkötelemnek a felperes volt a megrendelője, s a felperes részére teljesített az I. rendű alperes szolgáltatást és nem a felperes teljesített a Cstv. 40. §-ának (2) bekezdése szerint visszakövetelhető szolgáltatást az I. rendű alperes részére. Az engedményezés nem is minősül gazdasági termelő tevékenységnek, a TEÁOR jegyzékben sem szerepel ilyen tevékenységi kör.

A fellebbezése kiegészítéseként csatolta az engedményezési szerződés alapját képező a felperessel kötött vállalkozói szerződést annak alátámasztására, hogy az a rendes gazdálkodás körébe tartozó szerződés volt.

Állította, hogy az ítélet jogerőre emelkedése esetén lehetősége van hitelezőként a felszámolási eljárásba bejelentkezni, ami azt is jelenti, hogy hitelezői igénye nyilvántartásba vételével a felszámolás alatti vagyon sem fog növekedni és a többi hitelező sem fog előnyösebb helyzetbe kerülni.

Kifejtette azt is, hogy nincs lehetőség érdemben vizsgálni a másodlagos Cstv.40.§-ának (2) bekezdés alapján előterjesztett kereseti kérelmet, mivel ezen kereseti kérelem előterjesztésekor már a Cstv. 40. §-ának (1) bekezdésben meghatározott jogvesztő határidő eltelt.

A felperes a másodfokú eljárásban csatolta a felperes felszámolója által elkészített II. számú közbenső mérleget, melyből megállapítható, hogy a felperes vagyona (594 973 000 Ft vagyon - 715 211 000 Ft követelés) nem lesz elég a hitelezők kielégítésére, az alperes tehát a perbeli szerződéssel előnyben részesült a nyilvántartott hitelezőkkel szemben.

A felperes úgy nyilatkozott, hogyha az ítéltábla az ítélet helybenhagyását a Cstv.

40.§-ának (2) bekezdése alapján nem tartja lehetségesnek, a sérelmezett határozatot a Cstv. 40.§-a (1) bekezdésének c) pontja alapján hagyja helyben.

A beavatkozó az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyását kérte.

Az ítéltábla megállapította, hogy a peres felek nem nyújtottak be fellebbezést az elsőfokú bíróság ítéletének a II. rendű alperest a felperes javára marasztaló része ellen, ezért ez a rendelkezés a Pp. 228.§-ának (3) és (4) bekezdései alapján (rész)jogerőre emelkedett.

Ezért az ítéltábla az ítéletet a fellebbezési kérelem és ellenkérelem korlátai között bírálta el a Pp. 253.§-ának (3) bekezdése alapján.

Az I. rendű alperes fellebbezése alapos.

Az elsőfokú bíróság a jogvita eldöntése szempontjából releváns tényállást helyesen állapította meg, azonban abból a keresetindítási határidő elmulasztásával összefüggésben nem helytálló következtetésre jutott.

Az elsőfokú bíróság helyesen vizsgálta az I. rendű alperesi hivatkozásra tekintettel elsősorban azt, hogy a Cstv. 40.§-ának (1) bekezdésében meghatározott határidőn belül került-e sor a perindításra. Az egységes bírói gyakorlat szerint a Cstv.

40.§-ának (1) bekezdésében biztosított (az ott meghatározott szerződések megtámadására vonatkozó) jog anyagi jogi jogintézmény. A 90 napos keresetindítási határidő tehát anyagi jogi határidő, amelynek számítása tekintetében az 1960. évi 11. tvr. (Ptké.) 3. és 4. §-ai az irányadóak. Az anyagi jogi határidő vagy elévülési jellegű vagy jogvesztő határidő. Jogvesztő akkor, ha azt a jogszabály kifejezetten kimondja, vagy az a jogszabály egyéb rendelkezéséből egyértelműen következik. A Cstv. 40.§-ának (1) bekezdése szerinti megtámadási határidőn belül a 90 napos határidő - nem kétségesen - elévülési jellegű anyagi jogi határidő, ezért annak elmulasztása esetén igazolási kérelemnek helye nincs, azonban alkalmazni kell rá az elévülés nyugvására, félbeszakadására vonatkozó szabályokat (BDT 2004.915.). Hivatalból e határidő elmulasztását a bíróságnak nem kell és nem is lehet észlelnie, azonban az I. rendű alperes kifogására tekintettel vizsgálnia szükséges. Az elévülés nyugvásának és félbeszakadásának szabályaiból (Ptk. 326-327. §) értelemszerűen következik, hogy amennyiben a felszámoló a megtámadás jogát menthető okból nem tudta érvényesíteni a 90 napos határidőn belül, úgy a menthető okot megvalósító akadály megszűnésétől számított 3 hónapon belül még megtámadhatta a szerződést. A Ptk. 326.§-ának (2) bekezdésében szabályozott elévülés nyugvására irányuló

I. rendű alperesi hivatkozás esetén a bíróság megítélésére tartozik annak az eldöntése, hogy a felperes a konkrét ügyben ténylegesen és hibáján kívül volt-e akadályoztatva abban, hogy a jogait érvényesítse. Helytállóan állapította meg az elsőfokú bíróság azt, hogy a felszámoló szervezet 2010. augusztus 10. napján a kereseti kérelemmel érintett peres felek közötti engedményezési szerződésről tudomást szerzett. Abban is helytálló volt az elsőfokú bíróság megállapítása, hogy a következetes bírósági gyakorlat a Cstv. 40.§-ában írt perindítási határidő számítása során, kezdő időpontnak azt az időpontot tekinti, amikor a jogosult a hivatkozott megtámadási okról tudomást szerez. A keresetlevél bírósághoz történő benyújtásának határideje általában a megtámadható szerződésről való tudomásszerzéstől számít, de ha a szerződés nem tartalmaz minden releváns információt, ez a határidő kitolódhat a törvényi tényállásban megjelölt elemek felismerésének lehetőségéig. Tehát nem a szerződésről való tudomásszerzés ténye bír jelentőséggel a keresetindítási határidő kezdő időpontjaként, hanem az a tény, hogy olyan helyzetbe került a felszámoló, hogy felismerhette a szerződés megtámadhatóságát (Fővárosi Ítéltábla/5. számú határozata).

A felszámoló a részére is megküldött közzétételt elrendelő végzésből (Cstv. 28. §-ának (1) bekezdés c) pontja, Cstv. 6. §-ának (4) bekezdése) hivatalos tudomással bírt a felszámolási eljárás lefolytatására irányuló kérelem bíróságra történő beérkezése napjáról és magáról a közzétételt elrendelő végzésről. A szerződésből egyértelműen kitűnik, hogy azt a felek 2010. június 30. napján kötötték és a II. rendű alperessel szemben fennálló felperesi követelés I. rendű alperesre történő engedményezésével az I. rendű alperes követelése utóbb kielégítést nyert a II. rendű alperes részéről. Az adott esetben a szerződésről való tudomásszerzéstől számított 3 hónapnak elegendőnek kellett lennie arra, hogy a felszámoló eldönthesse azt, hogy kíván-e valamely szerződés érvénytelensége iránt a Cstv. 40. §-ának (1) bekezdése alapján pert indítani. A felszámolószervezet miután az okiratot (szerződést) megkapta és ismert előtte, hogy 90 napos határidő áll számára rendelkezésre a szerződés érvénytelenségének megállapítása iránti kérelem benyújtására köteles az iratokat átvizsgálni és a törvény által megadott határidőben a pert megindítani. Az előző évi mérlegből és a készletnyilvántartásból, melyet 2010. szeptember 24-én kapott meg, a felszámoló ismeretekkel bírt a felperes vagyonáról, a felszámolás közzétételét követő 40 nap után pedig a hitelezői igényekről, és semmilyen konkrét tényadat hiányára nem hivatkozott, ami 2010. november 9. napjáig akadályozta volna a per megindításában.

Az adott esetben menthető oknak nem minősül az a körülmény, amelyet a felszámolóbiztos a tanúkenti kihallgatása során előadott (az adós és a hitelezők közötti „előrehaladott egyezségi tárgyalások alapján úgy nézett ki, hogy meg fognak egyezni”). A felszámolóbiztos akként nyilatkozott a Hajdú-Bihar Megyei Bíróság/9. számú jegyzőkönyve 2. oldalának első bekezdésében, hogy már a szerződések átadásának időpontjában felmerült az, hogy a felszámolás kezdő időpontját megelőző hónapban megkötött engedményezési szerződéseket meg lehetne támadni. Az elsőfokú bíróság által elfogadott menthető oknak a másodfokú bíróság megállapítása szerint nem minősül az a körülmény sem, hogy a felperes a tevékenységet záró mérlegét csak 2010. november 5. napján, illetve a teljes körű iratanyagot 2010. november 9. napján kapta meg, ugyanis a felszámoló semmilyen olyan tényre nem hivatkozott, amely kifejezetten akadályozta volna kereset indítását, illetve nem állította olyan releváns okiratoknak a felperes szervezeti képviselője általi átadását, amelyet korábban számára ne adott volna át 2010. augusztus

10. napján. Maga a felszámolóbiztos a tanúkenti kihallgatása során úgy nyilatkozott, hogy „a legnagyobb hitelező az **BEAVATKOZÓ NEVE** nyomására került sor a szerződés megtámadására, mert ezt az intézkedést kérte január elején a felszámolótól”.

A felszámoló tehát olyan konkrét körülményt, ami akadályozta volna az igényérvényesítésben és menthette volna a késedelmét vagy az elévülés nyugvására vezetett volna, nem jelölt meg. Önmagában az a tény, hogy a tevékenységet záró mérleget csak 2010. november 5-én kapta meg, illetve az összes iratot november 9-én vette át egyéb adat hiányában - általánosságban - nem elegendő az elévülés nyugvásának bizonyítására. A jelen perben a keresetindítási határidő akkor kezdődött, amikor a felszámoló olyan helyzetbe került, hogy felismerhette a szerződés megtámadhatóságát. A felszámoló által felhozott igényérvényesítést akadályozó okok a keresetindítási határidő megnyíltát követően nem olyan okok, amelyek az igényérvényesítést ténylegesen akadályozták volna.

Mindezekre tekintettel az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 253. §-ának (2) bekezdése alapján megváltoztatta és a felperesi igényérvényesítés elkészttségére figyelemmel a keresetet elutasította.

Az ítéltábla nem határozott a per megszüntetéséről, annak ellenére, hogy az I. rendű alperes arra hivatkozott, hogy a felperes az elsőfokú bíróság által alaposnak ítélt jogcímen előterjesztett kereset módosítását már egy évvel a felszámolási eljárás közzétételét követően terjesztette elő, ugyanis a következőes bírósági gyakorlat szerint - amely megnyilvánul az elsőfokú bíróság által is felhívott Bírósági Határozatok 2009. évi 248. számában közzétett eseti döntésben - a Pp. 215. §-a szerinti kérelemhez kötöttség nem jelent jogcímmel való kötöttséget is, amennyiben tehát a felperes keresete alapos lenne, úgy azt a bíróság a felperes által megjelölt jogcímtől eltérő jogcímen is teljesíthetné (EBH 2006.1422. II.). Emiatt nem volt jelentősége annak, hogy a felperes a kereset módosítását már az egy éves határidőn túl terjesztette elő.

Mivel az ítéltábla arra a következtetésre jutott, hogy a felperes keresete elkésztett, ezért nem foglalt állást abban a kérdésben, hogy egyébként a határidőn túl előterjesztett kereset egyébként alapos lett volna-e vagy sem.

Az I.r. alperes fellebbezése eredményre vezetett, ezért a ítéltábla mellőzte a felperes javára perköltség, illetve a felperes illetékfeljegyzési joga folytán az államnak járó illeték megtérítésére való kötelezését és a Pp. 78. §-ának (1) bekezdése alapján a pernyertes I. rendű alperes javára kötelezte a pereszes felperest az elsőfokú bíróság által egyébként helyesen megállapított összegű elsőfokú perköltség megtérítésére.

Az ítéltábla az illeték összegét a felperes felemelt kereseti kérelme alapján „Az illetékekről” szóló 1990. évi XCIII. törvény 46. (Itv.) §-ának (1) bekezdése szerint 1 700 000 Ft-ra számítva 102 000 Ft-ban állapította meg és az Itv. 74. §-ának (3) bekezdése folytán alkalmazott „A költségmentesség alkalmazásáról a bírósági eljárásban” tárgyú 6/1986. (VI.26.) IM rendelet 13. §-ának (2), valamint 15. §-ának (1) és (3) bekezdései alapján kötelezte a pereszes felperest annak megtérítésére.

Az ítéletábra az I. rendű alperes másodfokú eljárásban történt pernyertességére tekintettel kötelezte ugyancsak a felperest az I. rendű alperes által lerótt fellebbezési illeték és a részére járó ügyvédi munkadíj megtérítésére, amely utóbbinak az összegét a Pp. 79. §-ának (1) bekezdése alapján hivatalból állapította meg „A bírósági eljárásban megállapítható költségekről” szóló 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet 3. §-a (2) bekezdésének a) pontja, valamint (5) bekezdése alapján.

D e b r e c e n, 2013. január 16.

Dr. Drexlerné dr. Karcub Edit sk. a tanács elnöke, Szilágyiné Dr. Karsai Andrea sk. előadó bíró, Dr. Szűcs Lajos sk. bíró

A kiadmány hitelül:

-kiadó-